

Sygnatura akt: XI GC 994/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2016 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w S., Wydział XI Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Mariusz Zawicki

Protokolant: Karolina Mateja

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2016 roku w S.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) (...) w S.

przeciwko **T. M.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego T. M. na rzecz powoda (...) Publicznego Szpitala (...) numer 2 PUM w S. kwotę 1.050 (jeden tysiąc pięćdziesiąt) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot i dat:

- 700 (siedemset) złotych od dnia 29 września 2012 roku do dnia zapłaty;

- 350 (trzysta pięćdziesiąt) złotych od dnia 18 października 2012 roku do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 227 (dwieście dwadzieścia siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt: XI GC 994/16

Sprawa rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 2 listopada 2015 roku powód (...) Publiczny Szpital (...) PUM w S. wniósł przeciwko pozwanemu T. M. o zapłatę kwoty 1050,00 złotych z odsetkami liczonymi od kwoty 700 zł od dnia 29 września 2012 roku oraz od kwoty 350 zł od dnia 18 października 2012 r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu powód wskazał, że wykonał zalecone przez pozwanego badania pacjentom pozwanego. Wskazał, że wystawił pozwanemu z tego tytułu faktury VAT, zaś pozwany nie uiścił powstałych należności.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy w Stargardzie Szczecińskim orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości, podniósł zarzut przedawnienia oraz wskazał, że powód nie załączył do pozwu żadnych dowodów na udokumentowanie objętych pozwem żądań. Ponadto podniósł, iż kwestia ponoszenia kosztów badań przez pozwanego powinna być uregulowana odrębną umową pomiędzy stronami.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany T. M. prowadzi indywidualną specjalistyczną praktykę lekarską w zakresie chirurgii ogólnej i urologii. W dniach 16 kwietnia, 19 marca i 15 maja 2012 r. wypisał skierowania do kliniki urologii na badanie urodynamiczne w pracowni badań urodynamicznych. Pacjenci z wymienionymi skierowaniami stawili się w placówce powoda, gdzie powód wykonał zalecone badania i z tego tytułu powód wystawił pozwanemu dwie faktury Vat:

- nr (...), z dnia 28 września 2012 r., na podstawie skierowania pacjentki G. S., na kwotę 350 zł, z terminem płatności do dnia 17 października 2012 r., z tytułu badania urodynamicznego z elektromiografią bez profilometrii cewkowej;
- nr (...), z dnia 31 sierpnia 2012 r., na podstawie załączonych skierowań, na kwotę 700 zł, z terminem płatności do dnia 28 września 2012 r., z tytułu dwóch badań urodynamicznych z elektromiografią bez profilometrii cewkowej.

Dowód:

- skierowania, k. 34-36, 66-67,
- faktury Vat, k. 32-33, 68-69

Pismem z dnia 24 września 2012 r. pozwany odesłał powódce fakturę Vat nr (...) oraz pismem z dnia 9 października 2012 r. fakturę Vat nr (...). Pozwany odmówił opłacenia ww. faktur z powodu braku podstaw do ich wystawienia.

Dowód:

- pismo z dnia 24 września 2012 r., k. 37,
- pismo z dnia 9 października 2012 r., k. 38

Strony korespondowały ze sobą wymieniając swoje stanowiska.

Dowód:

- pismo z dnia 30 października 2012 r., k. 39,
- pismo z dnia 12 listopada 2012 r., k. 40.
- pismo z dnia 11 lutego 2013 r., k. 41

Powód wystosował wezwania do zapłaty z dnia 27 maja 2013 r., 5 sierpnia 2013 r., 14 listopada 2013 r. i 26 lutego 2014 r., które zostały odebrane przez pozwanego. Pozwany nie odpowiedział na wezwania.

Dowód:

- wezwania wraz z potwierdzeniem odbioru, k. 74-79

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne w całości.

Powód wywodzi swe roszczenie z obowiązującego w roku 2012 Rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 6 maja 2008 r. w sprawie ogólnych warunków umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Zgodnie z § 12 ust. 7 ww. Rozporządzenia w przypadku gdy świadczeniobiorca objęty leczeniem specjalistycznym wymaga wykonania niezbędnych dla prawidłowego leczenia dodatkowych badań diagnostycznych, pozostających w związku z prowadzonym leczeniem, skierowania na te badania wystawia i pokrywa koszty ich wykonania świadczeniodawca udzielający świadczeń ambulatoryjnej opieki specjalistycznej. Art. 87 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej stanowi,

że źródłami powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej są: Konstytucja, ustawy, ratyfikowane umowy międzynarodowe oraz rozporządzenia. Wspomniane rozporządzenie zostało wydane na podstawie art. 137 ust. 9 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych. Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie znajdują zastosowanie przepisy Rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 6 maja 2008 r. w sprawie ogólnych warunków umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, ponieważ jest ono aktem wykonawczym do ww. ustawy, a więc ma charakter aktu normatywnego i może stanowić podstawę orzekania.

Sam fakt wystawienia przez pozwanego skierowań i stawienia się pacjentów w placówce powoda w celu wykonania badań ze skierowań był niesporny, ponadto okoliczność tę wykazują załączone przez strony skierowania wystawione przez pozwanego oraz faktury wystawione przez powoda na podstawie skierowań na badania. Pozwany kwestionował natomiast zasadność roszczeń powoda, podnosząc, że nie załączył on do pozwu żadnych dowodów na udokumentowanie objętych pozwem żądań. Ponadto podniósł zarzut przedawnienia oraz podniósł, iż kwestia ponoszenia kosztów badań przez pozwanego powinna być uregulowana odrębną umową pomiędzy stronami.

W pierwszej kolejności należy rozpoznać zarzut przedawnienia. Stron przedmiotowego postępowania nie łączyła umowa zlecenia ani inna umowa nienazwana. Należy zauważyć, iż sam pozwany w kierowanych do powoda korespondencjach, znajdujących się w aktach sprawy, powoływał się na brak łączącej strony umowy. Powód w pozwie oraz w toku postępowania wyraźnie wskazywał jako podstawę swoich roszczeń obowiązujące obie strony w 2012 roku przepisy dotyczące rozliczania świadczeń udzielanych świadczeniobiorcom przez świadczeniodawców. Do tych ostatnich zalicza się zarówno powód, który wykonał specjalistyczne badania urodynamiczne pacjentom pozwanego na podstawie wystawionych przez niego skierowań, jak i pozwany, udzielający świadczeń ambulatoryjnych. Powołane na wstępie Rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 6 maja 2008 r. utraciło moc w dniu 1 stycznia 2016 r. Zatem na podstawie materiału dowodowego Sąd stwierdził, iż przywołany przepis z § 12 ust. 7 ww. Rozporządzenia obowiązywał w dacie wykonania badań urodynamicznych pacjentom skierowanym na te badania przez pozwanego. Powyższy przepis jednoznacznie wskazywał świadczeniodawcę zobowiązanego do pokrycia kosztów wykonanych badań, którym w tym przypadku był pozwany. Należy dodać, że pozwany nie zlecił wykonania badań powodowi. Pozwany wystawił swoim pacjentom skierowania do pracowni urodynamiki, którzy wybrali pracownię urodynamiki powoda. Doświadczenie życiowe nakazuje przyjąć, że w Polsce jest więcej niż jedna taka pracownia, zaś pozwany nie wykazał, że taka pracownia jest tylko jedna. W związku z powyższym w niniejszej sprawie nie znajdują zastosowania przepisy dotyczące umowy zlecenia ani innych umów nienazwanych. Tym samym Sąd uznał zarzut przedawnienia za niezasadny, bowiem wbrew stanowisku pozwanego do przedawnienia w niniejszej sprawie znajdują zastosowanie zasady ogólne i dziesięcioletni termin wynikający z art. 118 k.c.

Odnosząc się do kolejnego zarzutu pozwanego dotyczącego uregulowania odrębną umową pomiędzy stronami kwestii ponoszenia kosztów badań przez pozwanego Sąd stwierdził, że trudno ten postulat kwalifikować jako zarzut procesowy a raczej niejako wniosek na przyszłość. Pozwany z braku takiej umowy nie wywodzi żadnych skutków prawnych. Wyłącznie z ostrożności sąd wskazuje, że w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie zaistniała konieczność zawarcia umowy. Rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 6 maja 2008 r. ustalało ogólne warunki umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej zawartych przez Narodowy Fundusz Zdrowia ze świadczeniodawcą, w danym rodzaju, na określony zakres świadczeń. Z materiału dowodowego wynika, że pozwany zawarł z Narodowym Funduszem Zdrowia taką umowę. Zgodnie z § 12 ust. 7 ww. Rozporządzenia w przypadku gdy świadczeniobiorca objęty leczeniem specjalistycznym wymaga wykonania niezbędnych dla prawidłowego leczenia dodatkowych badań diagnostycznych, pozostających w związku z prowadzonym leczeniem, skierowania na te badania wystawia i pokrywa koszty ich wykonania świadczeniodawca udzielający świadczeń ambulatoryjnej opieki specjalistycznej. Pozwany prowadząc indywidualną specjalistyczną praktykę lekarską w zakresie chirurgii ogólnej i urologii jest świadczeniodawcą udzielającym świadczeń ambulatoryjnej opieki specjalistycznej. Przedmiotowe świadczenia pozwany mógł rozliczyć zgodnie z załącznikiem nr 3 do zarządzenia Nr (...) Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 22 grudnia 2011 r. zmieniającego zarządzenie w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju ambulatoryjna opieka specjalistyczna. Ponadto zgodnie z § 5 ust. 1 powyższego rozporządzenia świadczeniodawca jest zobowiązany wykonywać umowę zgodnie z warunkami udzielenia świadczeń określonymi w ustawie, ogólnych warunkach,

odrębnych przepisach oraz zgodnie z warunkami wymaganymi od świadczeniodawców określonymi przez Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia na podstawie art. 146 ust. 1 pkt 3 i art. 159 ust. 2 ustawy. Zatem strony nie musiały zawierać odrębnej umowy na wykonanie badań, ponieważ każdą ze stron obowiązywały ogólne warunki i zasady rozliczeń świadczeń zdrowotnych finansowanych przez Narodowy Fundusz Zdrowia. Mając na uwadze powyższe to pozwany jako wystawiający skierowania zobowiązany był do pokrycia kosztów badań wykonanych przez powoda swoim pacjentom.

Z kolei zarzut dotyczący braku dowodów na udokumentowanie objętych pozwem żądań Sąd przyjął również jest nietrafiony. Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty podniósł, że wszystkie dokumenty zawarte w pozwie nie dotyczą osoby pozwanego. Powód faktycznie dołączył do pozwu dokumenty dotyczące Niepublicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.. Jednakże w toku postępowania powód podniósł, iż zamiast prawidłowo powołanych w pozwie, opisanych w rubryce 10 formularza pozwu i wymienionych w rubryce 5 formularza WD dowodów omyłkowo załączył inne dokumenty (dotyczące podmiotu innego niż pozwany). Jednocześnie wniósł o ich pominięcie i dołączył właściwe dokumenty. Sąd uznał, że strona powodowa przytoczyła dowody na uzasadnienie swoich wniosków we właściwym czasie.

Odnosząc się do „zarzutu” i że powód nie załączył żadnych dowodów na okoliczność udokumentowania objętych pozwem żądań, to w świetle faktu złożenia przez powoda dowodu w postaci skierowań na badania oraz faktur, ten zarzut stracił jako taki na aktualności. Trudno sądowni zastępować pozwanego i nadawać powyższemu zarzutowi dodatkowe znaczenie. Nie jest bowiem wystarczające zakwestionowanie pozwu co do zasady czy też co do wysokości. Z uwagi na złożony charakter niniejszej sprawy taki zarzut pozostaje bez znaczenia jako nieskonkretyzowany. Zgodnie z treścią art. 230 k.p.c. gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Ponadto każda ze stron zobowiązana jest do złożenia zgodny z prawdą wyjaśnień odnośnie okoliczności sprawy i oświadczeń co do twierdzeń strony przeciwnej dotyczących okoliczności faktycznych (art. 3 k.p.c. i art. 210 § 2 k.p.c.). Ogólnikowe zaprzeczenie wszystkim twierdzeniom strony przeciwnej nie czyni zadość temu obowiązkowi (tak na przykład Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 listopada 2014 roku w sprawie V CSK 78/14).

Na marginesie należy dodać, iż twierdzenie pozwanego dotyczące braku żądania zapłaty przez powoda za wykonanie przez niego identycznych badań w okresie poprzedzającym wystawienie faktur nie ma żadnego wpływu na rozstrzygnięcie. Zdaniem Sądu fakt niewymagania przez powoda zapłaty za wykonane badania w okresie poprzedzającym wystawienie faktur nie przesądza o braku woli wymagania tej zapłaty w późniejszym czasie.

Skierowania wystawione przez pozwanego oraz fakt skorzystania przez pacjentów pozwanego z pracowni urodynamiki powoda zostały wykazane dokumentami, a ponadto nie były w sprawie sporne. Z treści dokumentów w postaci faktur wynika, iż przedmiotem świadczenia powoda było właśnie wykonanie badań urodynamicznych na podstawie skierowań. W ocenie Sądu przedstawione dokumenty, w tym korespondencja stron były wystarczające do wykazania istnienia i wysokości zobowiązania pozwanego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał roszczenie powoda z tytułu zapłaty za wykonane na podstawie wystawionych przez pozwanego skierowań badania za uzasadnione.

Na marginesie sąd wskazuje, że zarzut zgłoszony podczas głosów stron nie stanowił przedmiotu rozpoznania przez sąd jako spóźniony. Twierdzenia, zarzuty i dowody zgłaszać należy w odpowiednim czasie, nie jest zaś takim wypowiedź strony w trybie normy art. 224 § 1 k.p.c. Strona powodowa nie wskazała z jakich względów zgłoszenie zarzutów nie było możliwe we wcześniejszym stadium postępowania. Z ostrożności, gdyby istniała konieczność rozpoznana przedmiotowych zarzutów zgłoszony w głosie udzielonym stronie, mając na uwadze załączoną do akt korespondencję stron, strona pozwana nigdy wcześniej nie zakwestionowała stawek przyjętych przez powoda oraz faktu wykonania badań, w sprawie nie złożono żadnych nowych dokumentów, które nie byłyby znane stronom postępowania przed jego wszczęciem, stąd zarzut ten podlega pominięciu jako spóźniony.

Orzeczenie o odsetkach oparte zostało o przepis art. 481 k.c. stanowiącego, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia. Terminy zapłaty wynikały z faktur, zaś pozwany nigdy nie zakwestionował tych terminów. Zasądzono odsetki ustawowe za opóźnienie od daty wymagalności świadczenia, tj. od kwoty 700 zł od dnia 29 września 2012 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 350 zł od dnia 18 października 2012 roku do dnia zapłaty.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje postawę prawną w 108 § 1 zd. 1 k.p.c. w związku z art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na poniesione przez powoda koszty złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 30 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych oraz wynagrodzenie pełnomocnika –180 zł, zgodnie z § 6 pkt 2 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji.

SSRM. Z.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR M. Z.